

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: H. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Irák, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice u Lubence 41, Podbořany, zastoupeným Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. evropským advokátem, se sídlem Nile House, Karolinská 654/2, Praha 8, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2016, č.j. KRPU-196606-71/ČJ-2015-040022-RBK,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 3.2.2016, č.j. KRPU-196606-71/ČJ-2015-040022-RBK, se pro vady řízení ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3.2.2016, č.j. KRPU-196606-71/ČJ-2015-040022-RBK, kterým bylo rozhodnuto, že se podle § 124 odst. 3 ve spojení s § 124 odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), prodlužuje doba trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 30 dnů od uplynutí doby trvání zajištění za účelem správního vyhoštění stanovené rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Ústí nad Labem č.j. KRPU-196606-52/ČJ-2015-040022-RBK, což je ode dne 7.2.2016.

Žalobce uvedl, že se domnívá, že vydaným rozhodnutím došlo ze strany žalovaného k porušení § 124 odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců, čl. 15 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návratová směrnice“) a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“).

Dle žalobce je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nesprávné, neboť se žalovaný dostatečným a správným způsobem nevypořádal s otázkou reálného předpokladu žalobcova vyhoštění. Žalobce trvá na tom, že z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy vyplývá, že v případě, kdy jsou si orgány státu vědomy, že příkaz k vyhoštění nemůže být vykonán, zajištění nemůže být nadále považováno za zajištění osoby, proti níž probíhá řízení o vyhoštění. Dle žalobce zajištění cizince za účelem vyhoštění může být nařízeno pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn. Tento požadavek vyplývá i z judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009-61). V souladu s § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), je nezbytné, aby z rozhodnutí o prodloužení zajištění bylo seznatelné, jaké konkrétní okolnosti, skutkové i právní, vedly správní orgán k závěru, že předpoklad pro vyhoštění cizince v daném případě reálně existuje. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že zdůvodnění existence reálného předpokladu pro vyhoštění je úzce svázáno s odůvodněním doby, po kterou má být cizinec zajištěn. Zajištění cizince má být stanoveno na přesně takovou dobu, ve vztahu k níž existuje reálný předpoklad, že cizinec bude během této doby vyhoštěn. Správní orgán musí dle žalobce posuzovat otázku reálného předpokladu vyhoštění cizince přísně individuálně a nikoli paušálním odhadem.

Žalobce trvá na tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí správní orgán posoudil realizovatelnost vyhoštění žalobce zpět do Iráku pouze obecným a nepřiléhavým způsobem, čímž způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dle žalobce lze v případě rozhodnutí o prodloužení zajištění vydávaného po 150 dnů trvajícím zajištění žalobce požadovat po správním orgánu hlubší úvahu o realizovatelnosti vyhoštění a nikoli pouze formulářově překopírované odůvodnění, které bylo uvedeno již v rozhodnutí o prvotním zajištění žalobce. Sám žalovaný uvádí, že po 150 dnech zajištění (ze 180 maximálně možných) se i přes konaný pohovor s konzulem Velvyslanectví Irácké republiky nepodařilo ověřit totožnost žalobce. S ohledem na tuto skutečnost bylo již v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí velmi pravděpodobné, že se žalovanému nepodaří žalobce vyhostit, a žalovaný byl povinen v rozhodnutí uvést konkrétní skutečnosti, které by takový závěr vyvracely. Žalobce zdůraznil, že z obsahu odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nikterak nevyplývá, z čeho správní orgán usuzuje, že v průběhu posledních 30 dnů zajištění dojde k ověření totožnosti žalobce a realizaci správního vyhoštění.

Dále žalobce namítl, že v žalobou napadeném rozhodnutí není obsažena úvaha o tom, zda je případná realizace vyhoštění možná z hlediska tamní bezpečnostní a lidsko-právní situace. Dle žalobce je v Iráku situace mimořádně nebezpečná a složitá. O tom svědčí i informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, ve které je uvedeno, že bezpečnostní situace v Iráku je dlouhodobě nestabilní, roste počet teroristických útoků. Ministerstvo rovněž poukázalo na lokální vojenské operace, atentáty na civilní obyvatelstvo, nebezpečí zranění, usmrcení či únosu. Dle ministerstva je vzhledem k frekvenci a nahodilosti útoků proti civilnímu obyvatelstvu i cizincům nebezpečný pobyt nejen v místech soustavných bojů, ale i kdekoli na celém území Iráku. Rovněž se rozhodnutí nezabývá skutečností, zda žalobci

nehrozí nebezpečí ze skutečnosti, že vyhoštění bude realizováno do hlavního města Bagdádu. Žalobce uvedl, že je mu známo, že z důvodu sektářského násilí na území irácké republiky již došlo u cizince vyhošťovaného z České republiky do Irácké republiky k jeho násilné smrti, a to navzdory stanovisku Ministerstva vnitra ČR a dalším podkladům. Zdůraznil, že ačkoli může být cizinec v bezpečí ve svém bydlišti, nemusí tak tomu být na celém území Irácké republiky. Trval na tom, že obecné konstatování, že vycestování do Irácké republiky je možné (obzvláště je-li učiněno před pěti měsíci), je s ohledem na mimořádně dynamický vývoj bezpečnostní situace v Iráku zcela nedostatečné. Dle jeho názoru v dané chvíli není vůbec jisté, zda je vycestování žalobce stále ještě možné, neboť situace v Iráku se podstatně změnila a napadené rozhodnutí na tuto skutečnost nereaguje.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný uvedl, že v případě žalobce bylo vydáno pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění. V rámci řízení o správním vyhoštění bylo vydáno závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ve vztahu k otázce existence překážek vycestování uvedených v § 179 zákona o pobytu cizinců. V tomto závazném stanovisku bylo konstatováno, že ve vztahu k žalobci neexistují překážky vycestování. Závazným stanoviskem je správní orgán při rozhodování vázán. Z pohledu možných překážek vycestování je tedy dle žalobce naplnění účelu žalobou napadeného rozhodnutí možné. Žalovaný se zabýval i otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu žalobce. Při tom vycházel z běžné praxe a dále ze skutečností sdělených samotným žalobcem.

Žalovaný trval i na tom, že se plně vyjádřil k délce zajištění žalobce, kdy shrnul skutečnost, že žalobcova totožnost není plně ověřena, žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem, dne 9.11.2015 proběhl pohovor s konzulárním pracovníkem země původu žalobce a vyčetl kroky potřebné k realizaci správního vyhoštění.

Dále poukázal na skutečnost, že byť žalobce uvádí, že nemůže vycestovat zpět do Iráku, nebyl ochoten v žádném z bezpečných států EU ani v ČR požádat o mezinárodní ochranu ve formě azylu.

Rovněž uvedl, že při ověřování totožnosti je nutno vycházet z údajů uváděných samotnými cizinci. K tomu žalovaný poznamenal, že žalobce se pokusil zpochybnit svou dospělost, kdy tvrdil, že je osobou mladistvou. Toto tvrzení bylo vyvráceno lékařským vyšetřením, při němž byla hodnocena osifikace zápěstních kůstek žalobce. S ohledem na tuto skutečnost, je zde dle žalovaného rovněž reálné nebezpečí, že sám žalobce úmyslně zkresluje svoji totožnost.

Žalovaný dále uvedl, že otázkou možnosti uložení jiných mírnějších donucovacích opatření se podrobně zabýval v odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy dospěl k závěru, že užití zvláštních opatření za účelem vycestování by bylo neúčelné a vzhledem k poměrům cizince i nemožné.

Žalovaný zdůraznil, že vyčetl v napadeném rozhodnutí jednotlivé kroky, které již byly uskutečněny v souvislosti s ověřením totožnosti žalobce a s tím souvisejícím vystavením náhradního cestovního dokladu, a všechny kroky potřebné k provedení realizace správního vyhoštění. Opakovaně zdůraznil, že při ověřování totožnosti žalobce lze vycházet pouze z podkladů uvedených samotným cizincem a vzhledem k předchozí snaze žalobce přivést správní orgány v omyl lze pochybovat o správnosti sdělených údajů. Žalovaný trvá na tom, že by v daném případě nebylo správné ani účelné odstoupit od realizace správního vyhoštění jen

z důvodu větší časové náročnosti procesu ověřování totožnosti žalobce, kdy tento potenciálně zavdává příčinu k využití § 125 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců (uváděl účelově jiné datum narození).

Poukázal rovněž na skutečnost, že nucené vyhošťování do Iráku probíhá a funguje rovněž ověřování totožnosti cizinců a vydávání náhradních cestovních dokladů.

V závěru vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že v rámci zkoumání důvodů trvání zajištění bylo dne 22.2.2016 vytěženo ŘSCP, které žalovanému sdělilo, že v daném případě se pravděpodobně nepodaří ověřit totožnost žalobce ze strany Iráckých orgánů a zároveň se nepodařilo prokázat, že vina za nemožnost ověření totožnosti je na straně žalobce, a proto byl žalobce dne 23.2.2016 propuštěn ze zařízení pro zajištění cizinců.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s. která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, ke kterým musí přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 12.9.2015 byl žalobce zajištěn na dobu 90 dnů za účelem správního vyhoštění, neboť bylo zjištěno, že se pohybuje na území České republiky bez platného cestovního dokladu, kterým by prokázal svoji totožnost a nedisponuje ani vízem pro vstup a pobyt na území České republiky ani do schengenského prostoru. Žalobce uvedl, že Irák opustil z toho důvodu, že po něm chtěli, aby se stal nějakým špiónem, po odmítnutí byl mučen a byl unesen. Bylo mu rovněž vyhrožováno. Z Iráku odcestoval do Turecka letecky. Cestovní doklad zahodil v Turecku. Pak se člunem dostal do jiné země a následně cestoval autem sedm nocí a dní do Rakouska. Tam strávil asi deset dní. Následně jej měl neznámý řidič odvést do Německa a pak chtěl pokračovat v cestě do Finska, kde chtěl požádat o azyl. Uvedl, že neměl v úmyslu cestovat a pobývat na území České republiky. Pouze chtěl do Finska, aby tam požádal o azyl. K možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaný vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 13.9.2015, ev.č. ZS27553, v němž je uvedeno, že vycestování žalobce do Iráku je možné. V závazném stanovisku je uvedeno, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest. Rovněž se mu dle závazného stanoviska nepodařilo prokázat, že by právě jemu v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, neboť v takové situaci by využil svého práva na podání žádosti o mezinárodní ochranu v členském státě EU, přes který do České republiky přicestoval, případně v České republice samotné. To však bez žádných objektivních příčin neučinil.

Rozhodnutím ze dne 5.10.2015, č.j. KRPU-196606-43/ČJ-2015-040022-RBK, které nabylo právní moci dne 21.10.2015, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie stanovenou na 1 rok.

Rozhodnutím ze dne 5.12.2015, č.j. KRPU-196606-52/ČJ-2015-040022-RBK, bylo rozhodnuto, že se zajištění žalobce za účelem vyhoštění prodlužuje o 60 dnů ode dne 9.12.2015.

Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že žalovaný průběžně ověřoval, zda trvají důvody pro zajištění žalobce. O ověřování trvání důvodů vyhotovoval úřední záznamy. Jedná se o úřední záznamy ze dne 15.10.2015 a ze dne 1.11.2015, kde je uvedeno, že bylo zjištěno, že v rámci úkonů činěných za účelem vydání náhradního cestovního dokladu stále probíhají pohovory se Zastupitelským úřadem Iráku a proces ověřování totožnosti stále trvá. Dále jde o úřední záznam ze dne 30.11.2015, ze kterého vyplývá, že dne 9.11.2015 se uskutečnil konzulární pohovor za účelem ověření totožnosti žalobce s tím, že podklady budou zaslány do Iráku, ovšem ověření totožnosti vyžaduje poněkud delší čas. Dále jde o úřední záznam ze dne 25.1.2016, kde je uvedeno, že lustrací v systémech policie ČR bylo zjištěno, že dosud nebyla ověřena totožnost žalobce. Dále je v tomto úředním záznamu uvedeno, že dne 25.1.2016 bylo telefonicky ŘSCP sděleno, že dosud Velvyslanectví Irácké republiky nepotvrdilo totožnost žalobce, ale ze zkušeností ŘSCP Praha vyplývá, že realizace jeho vyhoštění v době zajištění je stále možná a proveditelná.

Dále je ve správním spise založen přípis ŘSCP ze dne 25.1.2016, č.j. CPR-34065-8/ČJ-2015-930310-C220, ve kterém je popsán postup při ověřování totožnosti cizinců z Irácké republiky a při vydávání náhradních cestovních dokladů těmto cizincům. Dále bylo v tomto přípise uvedeno, že ve lhůtě původního zajištění (tj. do 7.2.2016) nebude možné zrealizovat správní vyhoštění žalobce do země původu.

Dále je ve správním spise založen úřední záznam ze dne 3.2.2016, kde je uvedeno, že lustrací v informačních v systémech policie ČR bylo zjištěno, že dosud nebyla ověřena totožnost žalobce. Dále je v tomto úředním záznamu uvedeno, že dne 3.2.2016 bylo telefonicky ŘSCP sděleno, že dosud Velvyslanectví Irácké republiky nepotvrdilo totožnost žalobce, ale ze zkušeností ŘSCP Praha vyplývá, že realizace jeho vyhoštění v době zajištění je stále možná a proveditelná s tím, že náhradní doklad je možné vystavit po ověření totožnosti bezodkladně a k zajištění letenky je potřeba lhůta 20 dnů.

Dále je ve správním spise založen úřední záznam ze dne 19.2.2016, kde je uvedeno, že lustrací v informačních v systémech policie ČR bylo zjištěno, že dosud nebyla ověřena totožnost žalobce. Dále je v tomto úředním záznamu uvedeno, že dne 16.2.2016 bylo telefonicky ŘSCP sděleno, že pověřená pracovnice jedná na Velvyslanectví Irácké republiky o návratu iráckých občanů do země původu. V tomto úředním záznamu je dále uvedeno, že dne 19.2.2016 bylo ŘSCP sděleno, že pověřená pracovnice má volno, přijde až v pondělí a o výsledku jednání na velvyslanectví nejsou k dispozici.

Dále je ve správním spise založen úřední záznam ze dne 22.2.2016, kde je uvedeno, že lustrací v informačních v systémech policie ČR bylo zjištěno, že dosud nebyla ověřena totožnost žalobce. Dále je v tomto úředním záznamu uvedeno, že dne 22.2.2016 bylo telefonicky ŘSCP sděleno, že z jednání proběhlého na Velvyslanectví Irácké republiky dne 16.2.2016 vyplynulo, že není pravděpodobné ověření totožnosti žalobce.

Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění

anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění.

Dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna, je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, dobu trvání zajištění prodloužit, a to opakovaně.

V daném případě žalovaný ve vztahu k otázce reálnosti vyhoštění vycházel z vyjádření samotného žalobce a posuzoval jeho konkrétní situaci, jak je z rozhodnutí zřejmé. Žalobce pouze zcela nekonkrétně uvedl, že Irák opustil z toho důvodu, že po něm chtěli, aby se stal nějakým špiónem, po odmítnutí byl mučen, unesen a bylo mu rovněž vyhrožováno. Toto své tvrzení žalobce ani následně nikterak nekonkretizoval. Poukazy žalobce na možnou hrozbu mučení byly ze strany žalobce zcela obecné a bez jakýchkoliv argumentů, které by svědčily o tom, že by taková hrozba z nějakého důvodu mohla hrozit právě žalobci. Dle názoru soudu v žalobě uvedené skutečnosti ani potencionálně netvoří překážky správního vyhoštění, které by byly v době rozhodování o prodloužení zajištění známy nebo před rozhodnutím o prodloužení zajištění cizince vyšly najevo. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince je soud vázán ustanovením § 75 odst. 1 s.r.s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V tomto případě tedy musel správní orgán vycházet z tvrzení samotného žalobce. Je možno konstatovat, že v době rozhodnutí žalovaného nebyly prokázány důvody znemožňující vycestování podle § 179 odst. 2 písm. b), c), d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný se otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabýval a v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, dospěl k závěru, že nebyly zjištěny žádné objektivní skutečnosti, které by bránily realizaci správního vyhoštění, a tedy správní vyhoštění je reálně proveditelné. V tomto směru soud opět akcentuje, že zásadní význam v dané věci má existence závazného stanoviska Ministerstva vnitra České republiky ze dne 13.9.2015, ev.č. ZS27553, ve kterém tento orgán dospěl k jednoznačnému závěru, že v případě žalobce neexistují překážky pro jeho vycestování do země původu, neboť žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, a rovněž se mu dle závazného stanoviska nepodařilo prokázat, že by právě jemu v případě návratu do vlasti hrozilo vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Po přezkoumání obsahu správního spisu se závěrem správního orgánu, že ve vztahu k žalobci neexistují konkrétní skutečnosti, které by znemožňovaly realizaci jeho správního vyhoštění, ztotožnil i soud. Na základě shora uvedeného soud uzavírá, že žalovaný se zabýval situací žalobce ve vztahu k možnosti realizace vyhoštění v dostatečném rozsahu, když konstatoval, že považuje vyhoštění, k jehož realizaci zajištění slouží, za možné a že okolnosti, které žalobce uvádí, vyhoštění nevylučují.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že žalovaný otázku realizovatelnosti vyhoštění žalobce do jeho země původu z hlediska bezpečnostní situace v zemi původu a osobě žalobce posoudil dostatečně a v souladu s právními předpisy a skutkovým stavem.

K jinému závěru ovšem dospěl soud ve vztahu k posouzení realizovatelnosti správního vyhoštění žalobce ve vztahu k délce jeho zajištění. Na tomto místě je nutno zdůraznit, že

žalobou napadeným rozhodnutím došlo k prodloužení zajištění žalobce na maximálně možnou dobu 180 dnů v situaci, kdy již marně uplynulo 150 dnů žalobcova zajištění (skutečnosti pro vyžití ustanovení § 125 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nebyly v žalobcově případě prokázány). Dle názoru soudu při opakovaném prodloužení zajištění cizince, kdy má doba zajištění dosáhnout maximální zákonem připuštěné možné délky, je nutno na odůvodnění délky trvání zajištění klást podstatně vyšší nároky než tomu bylo v případě předchozích rozhodnutí o zajištění žalobce (prvotní zajištění případně následné prodloužení zajištění).

Z obsahu správního spisu i samotného odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný věděl, že po ověření totožnosti cizince je potřeba minimálně 20 dnů pro zajištění veškerých záležitostí souvisejících s realizací správního vyhoštění. Žalovaný byl tedy srozuměn se skutečností, že k ověření totožnosti žalobce musí dojít v prvních deseti dnech eventuálního prodloužení zajištění. Lze souhlasit s názorem žalobce, že v případě zajištění trvajícím již 150 dnů a za situace, kdy pohovor s konzulem Velvyslanectví Irácké republiky proběhl již téměř před třemi měsíci, je při prodloužování tohoto zajištění na maximální zákonem povolenou dobu nutno uvést konkrétní indicie, ze kterých vyplývá, že k ověření totožnosti žalobce po prodloužení zajištění dojde v takové době, aby bylo možno následně realizovat správní vyhoštění. V daném konkrétním případě nejen, že žalobce neuvedl takové konkrétní indicie v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ale z obsahu správního spisu vyplývá, že je ani neměl k dispozici. Jediným, čím žalobce ve vztahu k otázce ověření totožnosti žalobce disponoval, bylo telefonické sdělení pověřené pracovnice Ředitelství správy cizinecké policie, že dle jejich blíže neurčených zkušeností realizace vyhoštění žalobce v době zajištění je stále možná a proveditelná. Žalovaný tedy v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nedisponoval dostatečnými podklady pro jeho vydání. Na základě uvedené skutečnosti dospěl soud zejména s přihlédnutím ke skutečnosti, že v daném případě jde o opakované prodloužení zajištění pouhých třicet dnů před uplynutím maximální možné doby zajištění k závěru, že v daném případě tvrzení žalobce, že v době opětovného prodloužení zajištění může dojít k ověření totožnosti žalobce a realizaci jeho vyhoštění, nemělo dostatečnou oporu ve správním spise a v této skutečnosti shledal vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

S ohledem na výše uvedené soud výrok I. žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného dle § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro vady řízení a vrátil věc žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. k dalšímu řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

Žalobce byl v projednávané věci plně úspěšný, a proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 8 228,- Kč, která se skládá z částky 6 200,- Kč za dva úkony právní služby po 3 100,- Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M. [převzetí věci a podání návrhu podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění účinném od 1.1.2013,], z částky 600,- Kč za s tím související dva paušály po 300,-Kč a z částky 1 428,- Kč odpovídající 21 % DPH z výše uvedených částek mimo soudního poplatku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 3. března 2016

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová